

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: J. J., zastoupený advokátem Mgr. Jakubem Hajdučíkem, Sluneční náměstí 2588/14, Praha 5, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, Štěpánská 28, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2022, čj. 7564621/22/2000-11452-105418, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2023, čj. 17 Af 26/2022 - 40,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2023, čj. 17 Af 26/2022 - 40, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2022, čj. 7564621/22/2000-11452-105418, **se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti částku **24 456 Kč** k rukám advokáta Mgr. Jakuba Hajdučíka **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Vymezení věci, kasační námitky a vyjádření žalovaného

[1] Žalovaný vydal dne 6. 6. 2016 výzvu k podání prohlášení o majetku, proti které se žalobce bránil námitkou ze dne 30. 6. 2016, kterou žalovaný zamítl rozhodnutím o námitce ze dne 6. 10. 2016. Toto rozhodnutí žalované zrušil pro nepřezkoumatelnost městský soud rozsudkem ze dne 22. 6. 2020, čj. 5 Af 74/2016 - 27, protože žalovaný neposoudil otázku existence nedoplatků žalobce.

[2] Nyní žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 19. 6. 2023 žalovaný opětovně námitku žalobce zamítl.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2023 podal žalobce žalobu, kterou městský soud rozsudkem uvedeným v záhlaví zamítl.

[4] Městský soud poukázal na § 180 odst. 1, 5 písm. c) daňového řádu, z nichž plyne, že výzva k podání prohlášení o majetku ob stojí (a stejně tak rozhodnutí o námitce proti výzvě), existuje-li na straně daňového dlužníka (žalobce) v době vydání výzvy alespoň nějaký vymahatelný daňový nedoplatek. Městský soud konstatoval, že v této věci byla tato otázka již pravomocně rozhodnuta rozsudkem městského soudu ze dne 28. 3. 2023, čj. 3 Af 53/2016 - 82, ve znění opravného usnesení ze dne 31. 3. 2023, čj. 3 Af 53/2016 - 86. V tomto rozsudku městský soud dovodil, že pokud se jedná o daň z nemovitých věcí, daňový nedoplatek žalobce v rozhodné době netížil. V rozhodné době však existoval u žalobce nedoplatek na dani z převodu nemovitosti; lhůta pro jeho vybrání uplynula až dne 31. 12. 2016. V souladu s § 52 odst. 2 s. ř. s. městský soud v nynější věci vycházel z rozsudku čj. 3 Af 53/2016 - 82 a konstatoval, že ke dni vydání výzvy k podání prohlášení o majetku existoval na straně žalobce vymahatelný nedoplatek. Ob stojí proto výzva k podání prohlášení o majetku i žalobou napadené rozhodnutí žalovaného o námitce proti této výzvě.

[5] Nyní žalobce (stěžovatel) podal proti zamítavému rozsudku městského soudu kasační stížnost.

[6] Stěžovatel namítl, že městský soud pochybil, pokud vyšel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu ke dni vydání výzvy k podání prohlášení o majetku (tj. námitkou napadeného rozhodnutí). Z § 159 daňového řádu nevyplývá, k jakému okamžiku žalovaný při rozhodování o námitce posuzuje skutkový a právní stav. Uplatní se proto zásada uvedená v § 8 odst. 1 daňového řádu a žalovaný byl zejména povinen zohlednit, že ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí neexistoval žádný daňový nedoplatek na straně stěžovatele (byl buď uhrazen, anebo již zanikl v důsledku prekluze).

[7] Stěžovatel rovněž vytkl, že ve výzvě nejsou uvedeny žádné daňové nedoplatky, které by její vydání opravňovaly. Ty dodatečně doplnil žalovaný až v žalobou napadeném rozhodnutí o námitce (předchozí rozhodnutí žalovaného bylo právě pro nepřezkoumatelnost zrušeno městským soudem rozsudkem čj. 5 Af 74/2016 - 27).

[8] Městský soud s odkazem na svůj rozsudek čj. 3 Af 53/2016 - 82 potvrdil zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, když údajně stěžovatele ke dni vydání námitkou napadeného rozhodnutí tížil nedoplatek na dani z převodu nemovitosti. K tomu stěžovatel namítá, že žalovaný znovu začal evidovat nedoplatek na dani z převodu nemovitostí ve výši 3 107 425 Kč a 262 466,80 Kč, který v roce 2009 (konkrétně svým rozhodnutím ze dne 8. 10. 2009) označil za promlčený. Stěžovatel vytkl, že opětovnou evidenci nedoplatku na jeho osobním daňovém účtu nemůže žalovaný odůvodnit poukazem na skutečnost, že toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem městského soudu ze dne 29. 2. 2012, čj. 7 Ca 351/2009 - 35. Důvodem zrušení totiž byl nesouhlas stěžovatele se závěrem Finančního úřadu pro Prahu 10 o výši jeho nedoplatků, a nikoliv nesouhlas s tím, v čem mu správce daně sám částečně vyhověl. Stěžovatel tvrdí, že žalovaný je vázán svými dřívějšími rozhodnutími,

pokračování

přestože byla zrušena, pokud ve prospěch stěžovatele uznal jeho námitku promlčení. Městský soud v rozsudku čj. 3 Af 53/2016 - 82 potvrdil, že žalovaný může změnit svůj právní názor a začít opět evidovat daňové nedoplatky, které dříve evidovat přestal. Popsaný postup žalovaného aprobovaný městským soudem je však podle stěžovatele nezákonný. Městský soud se postavil do role advokáta žalovaného, kterému je umožněno nad rámec žalobou vymezených otázek zavazovat žalovaného závazným právním názorem. Rozsudek čj. 3 Af 53/2016 - 82 je nepřezkoumatelný, protože v něm městský soud posoudil námitku, kterou stěžovatel nevznesl. Jakmile žalovaný odepsal nedoplatek (§ 150 odst. 1 daňového řádu), nemohl jej začít opět evidovat.

[9] V této souvislosti stěžovatel poukázal též na to, že potvrzení o stavu osobního daňového účtu je podle ustálené judikatury NSS úkonem, kterým správce daně jen informuje daňový subjekt o stavu jeho osobního daňového účtu. Na základě stavu osobního daňového účtu však daňovému subjektu přímo žádné povinnosti nevznikají.

[10] Stěžovatel shrnul, že ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí ani ke dni vydání námitkou napadeného rozhodnutí neměl žádné daňové nedoplatky, a proto nebyl žalovaný oprávněn vydat výzvu k podání prohlášení o majetku.

[11] Žalovaný se ztotožnil se závěry napadeného rozsudku a navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

2. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] NSS úvodem poznamenává, že neshledal v rozsudku městského soudu žádné vady, které by mohly odůvodnit jeho nepřezkoumatelnost. Městský soud v něm srozumitelně vyložil úvahy, pro které stěžovatelovu žalobu zamítl.

[14] Podle § 159 odst. 1 daňového řádu *proti úkonu správce daně při placení daní, nejde-li o rozhodnutí, u kterého zákon připouští podání odvolání, může osoba zúčastněná na správě daní uplatnit námitku ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se o úkonu dozvěděla.*

[15] Podle § 159 odst. 4 věty první daňového řádu *v řízení o námitce se použije obdobně § 111 odst. 5 a § 112.*

[16] Podle § 180 odst. 1 daňového řádu *nebyl-li nebo nemohl-li být vymáhaný nedoplatek uhrazen daňovou exekucí příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb, má na výzvu správce daně dlužník povinnost podat ve stanovené lhůtě prohlášení o majetku. Lhůta pro podání prohlášení o majetku nesmí být kratší než 15 dnů ode dne doručení výzvy. Ve výzvě správce daně poučí dlužníka o povinnostech spojených s doručením výzvy a případných následcích spojených s nepodáním prohlášení nebo uvedením nepravdivých anebo hrubě zkreslených údajů; ohledně nesplnění této povinnosti není správce daně vázán povinností mlčenlivosti pro účely trestního řízení.*

[17] Podle § 180 odst. 2 daňového řádu *v prohlášení o majetku je dlužník povinen uvést úplné a pravdivé údaje o svém majetku, včetně majetku patřícího do společného jmění manželů.*

Podpis dlužníka na prohlášení o majetku, které není podáno ústně do protokolu nebo prostřednictvím datové zprávy podle § 71 odst. 1, musí být úředně ověřen.

[18] Rozhodnutí o námitce dle § 159 odst. 3 daňového řádu může být podle povahy věci rozhodnutím dle § 65 odst. 1 s. ř. s. Námitka je prostředek nápravy případných pochybení správce daně (usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2019, čj. 1 Afs 271/2016 - 53). Rozhodnutí o námitce mířící proti aktu, který nesplňuje definiční znaky rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., je v určitých případech možno napadnout žalobou proti rozhodnutí. Tyto závěry ale neplatí obecně bez dalšího. Je třeba posoudit, proti čemu konkrétně námitky směřují a o jaké důvody se opírají (rozsudek NSS ze dne 17. 10. 2022, čj. 8 Afs 214/2020 - 93).

[19] Jistě lze stěžovateli přisvědčit, že NSS ve své judikatuře opakovaně vyslovil, že žaloba proti rozhodnutí o námitce proti potvrzení o stavu osobního účtu není přípustná. Např. v rozsudku ze dne 4. 6. 2020, čj. 9 Afs 285/2019 - 32, pak NSS shrnul své dřívější závěry o způsobu, jímž se lze chybné evidenci daní bránit, a dovedl, že rozhodnutí o námitce proti potvrzení o stavu osobního daňového účtu není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., chybná evidence daní však může představovat nezákonný zásah, proti němuž se lze bránit žalobou podle § 82 s. ř. s. (srov. též rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2023, čj. 9 Afs 179/2022 - 38).

[20] V nynější věci se však nejedná o rozhodnutí o námitce proti potvrzení o stavu osobního účtu, ale o rozhodnutí o námitce proti výzvě k podání prohlášení o majetku dle § 180 daňového řádu. Ta je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., což důkladně rozvedl již Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 15. 4. 2021, čj. 51 Af 11/2019 - 19.

[21] V nynější věci je třeba zdůraznit, že argumentace stěžovatele směřuje především vůči závěrům rozsudku městského soudu čj. 3 Af 53/2016 - 82 ve věci zásahu žalovaného spočívajícího v evidování daně (resp. též proti závěrům rozsudku čj. 7 Ca 351/2009 - 35); nikoli tedy proti nyní kasační stížností napadenému rozsudku. Touto argumentací stěžovatel májí předmět nyní projednávané věci. Tyto námitky tak nejsou pro její posouzení relevantní.

[22] Na stranu druhou nelze přehlédnout, že zejména rozsudek čj. 3 Af 53/2016 - 82 s nynější věcí úzce souvisí. Z tohoto důvodu jej pro přehlednost NSS zřekapituluje.

[23] Tímto rozsudkem městský soud rozhodl tak, že ve výroku I určil, že zásah žalovaného spočívající v evidování daně z nemovitých věcí ve výši 16 924 Kč se splatností ke dni 31. 5. 1999, ve výši 16 924 Kč s splatností ke dni 30. 6. 1999, ve výši 16 924 Kč se splatností ke dni 30. 9. 1999, ve výši 16 925 Kč se splatností ke dni 30. 11. 1999, ve výši 16 924 Kč se splatností ke dni 31. 5. 2000, ve výši 16 924 Kč se splatností ke dni 30. 6. 2000, ve výši 16 924 Kč se splatností ke dni 2. 10. 2000 a ve výši 16 925 Kč se splatností ke dni 30. 11. 2000 na debetní straně osobního daňového účtu stěžovatele ke dni 30. 3. 2016 byl nezákonný. Ve výroku II městský soud zamítl žalobu v části týkající se evidování daně z převodu nemovitostí ve výši 3 107 425 Kč se splatností ke dni 24. 6. 1996 a ve výši 262 466,8 Kč se splatností ke dni 24. 6. 1996 na debetní straně osobního daňového účtu stěžovatele ke dni 30. 3. 2016.

[24] Kasační stížnost stěžovatele proti výroku II a III (výrok o náhradě nákladů řízení) rozsudku čj. 3 Af 53/2016 - 82 zamítl NSS rozsudkem ze dne 25. 9. 2023, čj.

pokračování

8 Afs 77/2023 - 27. NSS v tomto rozsudku uzavřel, že jelikož ke dni 30. 3. 2016 nenastala prekluze ani jiný důvod zániku nedoplatků dotčených daní z převodu nemovitostí, nemohl být v evidenci zaznamenán jejich zánik a tyto nedoplatky musely být nadále v evidenci zaznamenány. Osmý senát se vypořádal i s dalšími námitkami stěžovatele a zejména konstatoval, že názor stěžovatele, že žalovaný byl vázán svým původním názorem na promlčení, nemá oporu v žádném právním předpisu a neplyne ani ze soudní judikatury. Neobstála ani námitka, že jakmile žalovaný odepsal nedoplatek, nemohl jej začít znovu evidovat. Došlo-li v reakci na rozsudek městského soudu čj. 7 Ca 351/2009 - 35, resp. rozsudek čj. 3 Af 19/2012 - 47, k opětovné evidenci nedoplatku daně, stalo se tak již po 31. 12. 2010, tj. za účinnosti daňového řádu (srov. přechodné ustanovení § 264 odst. 1 uvedeného zákona).

[25] V nynější věci pak NSS konstatuje, že městský soud v souladu s § 52 odst. 2 s. ř. s. z rozsudku čj. 3 Af 53/2016 - 82 správně vycházel a nelze nic vytknout jeho závěru, že z tohoto rozsudku se podává, že pokud jde o daň z nemovitých věcí, daňový nedoplatek stěžovatele v době vydání výzvy k podání prohlášení o majetku ze dne 6. 6. 2016 netížil, avšak jinak tomu bylo v případě daně z převodu nemovitostí. K uvedenému dni nedoplatky na dani z převodu nemovitostí existovaly; lhůta pro jejich vybrání uplynula teprve dne 31. 12. 2016 (bod 33 rozsudku čj. 3 Af 53/2016 - 82). Ke dni vydání výzvy k podání prohlášení o majetku tedy na straně stěžovatele existoval vymahatelný daňový nedoplatek. S těmito závěry se NSS ztotožňuje a v podrobnostech na rozsudek městského soudu odkazuje. To však samo o sobě neznamená, že napadený rozsudek je správný celý.

[26] Stěžovatel dále namítl, že městský soud pochybil, pokud vyšel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu ke dni vydání námitkou napadeného rozhodnutí žalovaného (tj. výzvy k podání prohlášení o majetku).

[27] Danou otázkou se zabýval městský soud v bodu 10 napadeného rozsudku, kde správně připomenul, že podle čl. II bodu 6 zákona č. 283/2020 Sb., kterým byl novelizován daňový řád, řízení o námitce, které bylo zahájeno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle zákona č. 280/2009 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Pro řízení o námitce v nyní projednávané věci tedy neplatí aktuální právní úprava, dle níž je námitka (až na jisté výjimky) řádný opravný prostředek.

[28] S městským soudem však NSS nemůže souhlasit v závěru, že dle v této věci účinné (dřívější) právní úpravy platí, že rozhodující je skutkový a právní stav v době učinění přezkoumávaného úkonu, tj. ke dni vydání výzvy k podání prohlášení o majetku (městský soud v této souvislosti poukázal na přezkumné prostředky, které jsou podle jeho názoru obdobné – § 75 odst. 1 s. ř. s., anebo § 87 odst. 1 část věty za středníkem s. ř. s.).

[29] V důvodové zprávě k § 159 daňového řádu se v této souvislosti uvádí: *„Návrh zachovává tradiční ochranný prostředek pro oblast placení – námitku. V případech, kdy nový zákon neumožňuje osobě zúčastněné na správě daní brojit proti úkonu správce daně při placení daní podáním opravného prostředku (odvolání), může daňový subjekt vznést proti tomuto úkonu námitku, a to v subjektivní lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se o úkonu dozvěděl. Námitka se podává u správce daně, který úkon provedl. Správce daně může napadený úkon změnit nebo zrušit, eventuelně sjednat nápravu jiným způsobem. Jestliže námitce vyhoví, nemusí rozhodnutí*

odůvodňovat. Řízení o námitce se vede obdobně jako řízení o odvolání, proti rozhodnutí o námitce však nelze uplatnit opravný prostředek (pozn. podtrženo NSS).“

[30] K povaze námítky se podrobně vyjádřil rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 19. 2. 2019, čj. 1 Afs 271/2016 - 53 (byť se toto usnesení týkalo námítky proti exekučnímu příkazu, platí závěry rozšířeného senátu též o námitce proti výzvě k podání prohlášení o majetku; jedná se o týž prostředek nápravy), a mimo jiné uvedl: *„Pokud daňový subjekt vedle podání žaloby proti exekučnímu příkazu, či namísto něho využije institutu námítky podle § 159 daňového řádu (a takovou možnost textace jeho odst. 1 zjevně připouští), i rozhodnutí o námitce je podle své povahy „rozhodnutím“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Mohou se jím, jak jasně plyne z výše citovaného § 159 odst. 3 daňového řádu, zakládat, měnit či rušit jeho povinnosti v souvislosti s exekučním řízením. Dotyčné ustanovení totiž správci daně zakládá pravomoc naložit s úkonem napadeným námitkou podobně, jako může naložit odvolací orgán s napadeným rozhodnutím prvního stupně (pozn. – podtrženo nyní NSS).“* (bod 33 usnesení rozšířeného senátu).

[31] Na základě právě uvedeného NSS uzavírá, že z hlediska procesního postupu má řízení o námitce nejbližší k řízení odvolacímu; jako toto řízení se obdobně vede (i když podání námítky nemá devolutivní ani odkladný účinek). To tedy znamená, že i v řízení o námitce se uplatní princip apelace (§ 115 daňového řádu) a že správce daně při rozhodnutí o námitce může (musí) přihlížet i k novým skutečnostem a důkazům. V této souvislosti se přiměřeně uplatní též závěry rozsudku NSS ze dne 14. 9. 2011, čj. 9 Afs 28/2011 - 181, v němž zdejší soud dovodil, že při přezkumu rozhodnutí vydaných v exekučním řízení je soud povinen přihlížet ke skutečnostem zpochybňujícím existenci exekučního titulu, byť by nastaly až po ukončení exekučního řízení. V případě rozhodování o námitce proti výzvě k podání prohlášení o majetku se tedy správce daně, který o námitce rozhoduje, musí zabývat také tím, zda nadále trvají podmínky pro vydání takové výzvy (zejména, zda na straně daňového subjektu stále existuje daňový nedoplatek).

[32] Dovodil-li tedy městský soud, že rozhodující je stav v době vydání rozhodnutí napadeného námitkou, mýlí se. Stejněho pochybení se přitom dopustil již žalovaný, který v žalobou napadeném rozhodnutí rovněž vycházel ze stavu ke dni vydání výzvy k podání prohlášení o majetku (tj. ke dni 6. 6. 2016).

[33] Tento omyl přitom mohl mít za následek nezákonnost rozhodnutí žalovaného i rozsudku městského soudu.

[34] Žalovaný totiž v žalobou napadeném rozhodnutí dále konstatoval, že *„z dalších řízení je zřejmé, že nedoplatky na dani z převodu nemovitostí přestaly být evidovány na ODÚ daňového subjektu následovně: Z rozhodnutí o námitce ze dne 1. 3. 2017 mimo jiné vyplývá, že správce daně ke dni 12. 1. 2017 již neměl evidovat (ale evidoval) nedoplatky na dani z převodu nemovitostí v celkové výši 3 369 891,80 Kč. Z rozhodnutí ze dne 1. 3. 2017 dále vyplývá, že ke dni 1. 3. 2017 nezůstává na ODÚ daňového subjektu evidován žádný nedoplatek na dani z převodu nemovitostí.“*

[35] Z výše uvedené citace lze dovodit, že ke dni vydání rozhodnutí žalovaného o námitce ze dne 22. 9. 2022 (zřejmě) nebyly na osobním daňovém účtu stěžovatele evidovány ani daně

pokračování

nedoplatky na dani z převodu nemovitostí. Tuto skutečnost ovšem žalovaný v rozhodnutí o námitce nezohlednil a vycházel ze stavu vydání výzvy ze dne 6. 6. 2016.

[36] Vzhledem k tomu, že od doby vydání rozhodnutí žalovaného do doby rozhodování NSS již uplynul nějaký čas a vzhledem k tomu, že na osobním daňovém účtu stěžovatele již dříve docházelo ke změnám, nemůže NSS nyní s jistotou z této skutečnosti vycházet. Nemá pro to ostatně ani dostatek podkladů. Tuto skutečnost bude v dalším řízení nutné ověřit.

[37] V této souvislosti NSS zdůrazňuje, že nijak nezpochybňuje závěr žalovaného (a potažmo městského soudu) o správnosti vydání výzvy k podání prohlášení o majetku ke dni 6. 6. 2016. Podotýká jen, že žalovaný měl zohlednit při rozhodování o námitce i další vývoj věci.

[38] Pro úplnost NSS uvádí, že stěžovatel rovněž vytýkal, že námitkou napadené rozhodnutí neobsahovalo žádné daňové nedoplatky, které by jej k jeho vydání opravňovaly. Ty dodatečně doplnil žalovaný až v žalobou napadeném rozhodnutí o námitce.

[39] NSS konstatuje, že výzva k podání prohlášení o námitce a rozhodnutí o námitce proti této výzvě tvoří jeden celek (i zde se obdobně uplatní konstantní a dlouhodobé závěry judikatury NSS, např. rozsudky ze dne 31. 7. 2008, čj. 5 Afs 6/2008 - 110, ze dne 31. 5. 2006, čj. 5 Afs 42/2004 - 61, usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 10. 2007, čj. 9 Afs 86/2007 - 161, ze dne 14. 6. 2012, čj. 5 Afs 63/2012 - 57). Není tedy na závadu, pokud žalovaný v rozhodnutí o námitce doplnil údaje specifikující daňové nedoplatky. Naopak, žalovaný postupoval v souladu se závazným právním názorem, který vyslovil městský soud v rozsudku čj. 5 Af 74/2016 - 27. V tomto rozsudku městský soud dovodil, že z odůvodnění předcházejícího rozhodnutí žalovaného o námitce není zřejmé, jakými úvahami se žalovaný zabýval při rozhodování o tom, zda byla výzva k prohlášení o majetku zákonná. Žalovaný tedy o tyto úvahy své rozhodnutí doplnil.

3. Závěr a náklady řízení

[40] NSS tedy napadený rozsudek z důvodů popsaných výše podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Vzhledem k tomu, že pro takový postup byly důvody již v řízení před městským soudem, NSS zrušil také žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.], ve kterém bude žalovaný povinen respektovat vyslovený závazný právní názor NSS.

[41] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. NSS rozhodne v případě, že zruší rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před městským soudem.

[42] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatel měl úspěch, má tedy právo na náhradu nákladů řízení o žalobě i kasační stížnosti.

[43] V řízení o žalobě u krajského soudu tak představují náklady řízení následující částky:
- Soudní poplatek ve výši **3 000 Kč**.

- Odměna a hotové výdaje [k veškerému vyčíslení níže viz § 1 odst. 1, § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 4 vyhlášky advokátního tarifu] původní zástupkyně Auditorské a daňové kanceláře, s. r. o., konkrétně 1. převzetí zastoupení stěžovatele a 2. podání žaloby, tj. dva uznatelné úkony právní služby v hodnotě 3 100 Kč. U dvou úkonů tedy odměna činí celkem **6 200 Kč**.
- Náhrada hotových výdajů v paušální částce **600 Kč** (2 × 300 Kč).
- Daňový poradce je plátcem DPH, a proto se jeho odměna a hotové výdaje zvyšují o částku odpovídající této dani (tj. 21 %), celkem tedy o **1 428 Kč**.
- Celková náhrada nákladů řízení před krajským soudem činí **11 228 Kč**.

[44] V řízení vedeném u NSS představují stěžovatelovy náklady řízení následující částky:

- Soudní poplatek ve výši **5 000 Kč**.
- Odměna a hotové výdaje současného zástupce stěžovatele Mgr. Jakuba Hajdučíka, advokáta, konkrétně 1. převzetí věci, 2. podání kasační stížnosti, tj. dva uznatelné úkony právní služby v hodnotě 3 100 Kč, celkem **6 200 Kč**.
- Náhrada hotových výdajů v paušální částce **600 Kč** (2 × 300 Kč).
- Zástupce je plátcem DPH, a proto se jeho odměna a hotové výdaje zvyšují o částku odpovídající této dani (tj. 21 %), celkem tedy o **1 428 Kč**.
- Celková náhrada nákladů řízení vedeného u NSS činí **13 228 Kč**.

[45] Žalovaný je tedy povinen uhradit stěžovateli k rukám jeho současného zástupce náhradu nákladů soudních řízení v celkové výši **24 456 Kč**, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. NSS poznamenává, že nynější stěžovatelův zástupce Mgr. Jakub Hajdučík, advokát, je platebním místem veškerých nákladů řízení, proto jsou v celkové výši poukazovány jemu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 31. července 2024

Ondřej Mrákota
předseda senátu